

Mészáros Blanka

NYOMTALANUL

2019-04-22 | NOVELLA

Körülrajongtuk, amint megérkezett. Látogatása különleges eseménynek számított a faluban; nem akármilyen nő volt. Még a mozgása sem hasonlított anyáinkéra, és negyven éve ellenére karcsú volt, fiatalos. Folyamatosan és szinte megszállottan

figyeltük – D. úgy sétált végig a falu egyetlen utcáján, mintha divatbemutatón vonulna.

A nagyanyja már tíz éve betegeskedett, a falusi asszonyok felváltva gondozták. Mi is odamentünk néha segíteni ebben-abbán, de anyánk ingerülten zavart ki. D. nagyanyját szeszélyes, rossz természetű öregasszonynak ismertük, évről évre nehezebb volt ápolni – D. érkezése levette vállunkról ezt a terhet. Mégis, miután megérkezett, mindig az öregasszony házába jártunk, és D. szívesen fogadta a segítségünket.

Nem ismertük őt korábban, úgy tudtuk, csakis ezért jött; lelkiismeretesen gondoskodott az öregasszonyról, elviselte szeszélyeit. Ettől még csodálatosabbnak láttuk – hogy a nagyvárosból képes legyen valaki emiatt falura költözni!

némi féltékenységgel

Míg a levest főzte – persze, azt is feltűnő eleganciával –, húgommal az asztalnál ültünk, sugdolóztunk, ő időnként mosolyogva hátrapillantott. Nem tudtuk, kedvel-e minket,

vagy csak megtűr. Alig akartunk eljönni tőle, otthon megbeszéltük az aznap történeteket, nem is volt kérdés: mindketten hozzá akartunk hasonlítani.

Versenyeztünk, kinek sikerül jobban és előbb, bár szent meggyőződése volt, hogy nekem. Nem mondtam a húgomnak – én tizenöt voltam akkor, ő tizenhárom.

Nővérek közötti egészséges versengés volt ez, némi féltékenységgel – valahányszor egyikünk kettesben maradt D.-vel, a másik legalább fél napra megsértődött.

Egy idő után elfogadta a társaságunkat, sőt, láthatóan felderült, ha szembe jöttünk az utcán, kérdezgetett, érdeklődött. Megosztottuk vele a titkainkat, és ő olyasmiről beszélt, amit korábban senkitől sem hallottunk. Ettől még titokzatosabbá vált, még jobban rajongtunk érte.

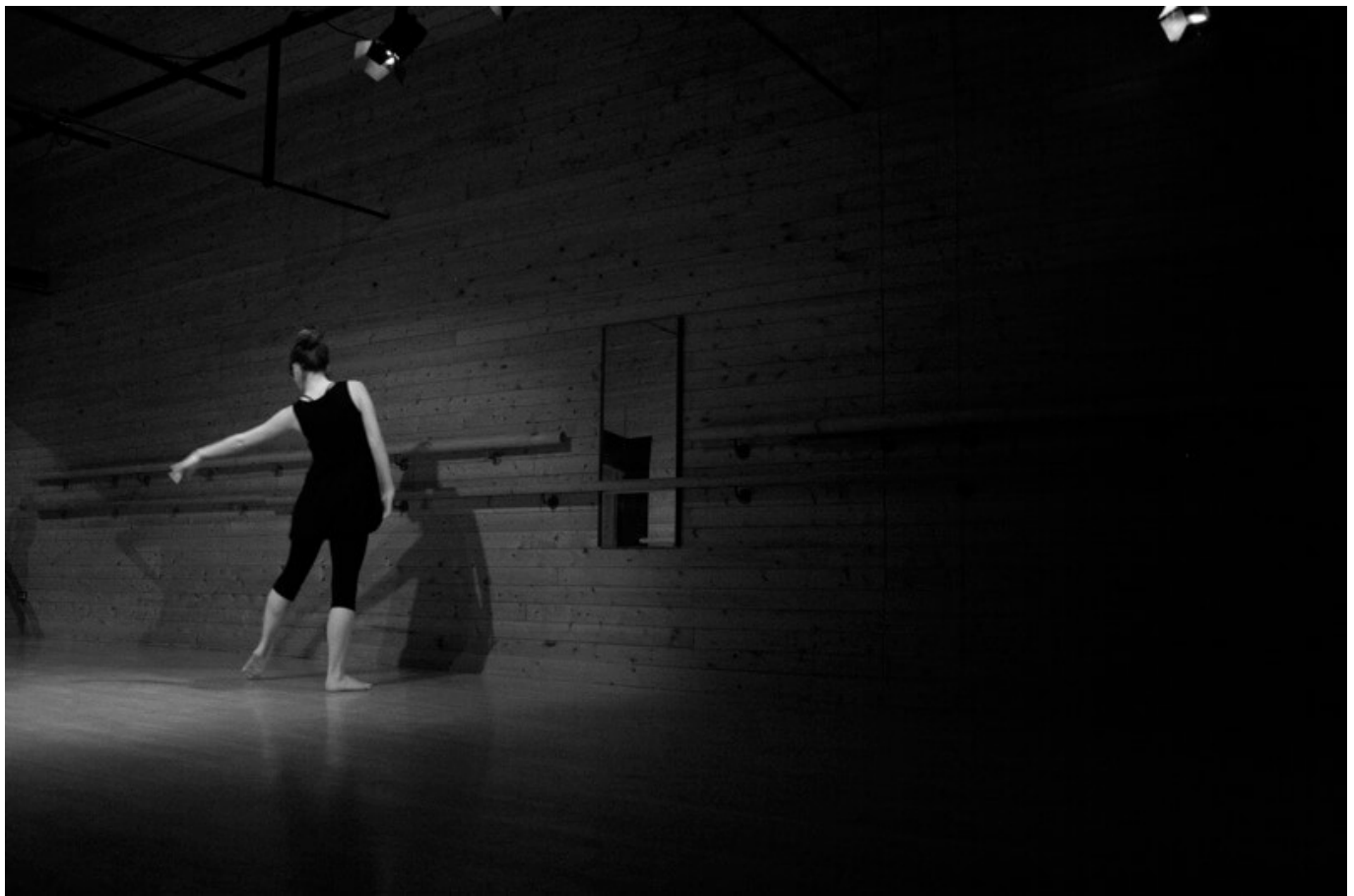
Ott ültem a konyhában akkor is, amikor odakint mindenki a falunapra készült. Megkérdeztem D.-t, ő jön-e, vállat vont, a nagyanyja szobája felé bökött. Bizonytalanul megemlítettem a táncelőadást, amire hetek óta készültünk az iskolával, D. mosolygott

és megígérte, hogy arra mindenképpen eljön.

– Tudod, én is táncos akartam lenni.

A mondat megbűvölt. Első gondolatom az volt, hogy a húgom most nincs itt, ezt csak én hallom, senki más. Beleborzongtam az örömbé. D.-re néztem, már láttam is kecses, finom mozdulataiban a táncosnőt; a falunapi előadás hirtelen nagyon komolytalan lett.

Kissé lehalkította a hangját, szüntelenül mosolygott. Úgy beszélt, mintha könyvből olvasna, furcsán, színpadiasan.

Fiona MacGinty-O'Neill, flickr.com

– Hároméves koromtól balettórákra jártam. Én voltam a legügyesebb, anyám szerint csodagyerek, bár én sosem hittem el. Rengeteget gyakoroltam..., aztán táncos iskolába írtak, örültek, hogy ezzel foglalkozom. Senki nem táncolt a családukban,

nem volt semmiféle kapcsolatunk, nem kerülhettem a legkiválóbb tanárokhoz, de így is felfigyeltek rám.

Csüngtem minden szaván. De akkor miért nem táncol most? Táncolnia kellene, igen, nem ezt a mogorva öregasszonyt ápolni.

– Nagyon szigorú voltam magamhoz. Az órák után is rögtön gyakoroltam... Érettségi után felvettek a táncművészetire, megismerkedtem a későbbi férjemmel, egyre nagyobb színpadokra hívtak, egyre nagyobb darabokban kaptam szerepet. Mindenki szép karriert jósolt, én meg mindig többet akartam, újra és újra felülrni a régit... Úgy vettem át a diplomámat, hogy már ismertek a szakmában. Azon a nyáron házasodtunk össze, szeptemberben gyereket vártam.

Úgy beszélt velem, mint egy felnőttel. *Ha a húgom most itt lenne*, gondoltam, és büszkén kihúztam magam.

együtt mozog

– Nagyon szegények voltunk – folytatta. – Rengeteg fellépést elvállaltam; eleinte mindent ugyanúgy csináltam, mint azelőtt. Már látszott a terhességem, de nem féltettem magamat. Negyedik hónapban abbahagytam, mert aggódtak miattam és a baba miatt. Nekem eszembe sem jutott, hogy baj lehet, hiszen együtt táncolok a gyerekekkel, a kislányommal... velem együtt mozog, táncol ő is a hasamban. Március volt, de szinte nyári meleg, az erkélyen üldögéltem. Anyámmal laktunk egy kis panellakásban, az egyik szobában ő, a másikban mi... ahogy jött a tavasz, egyre többet kíváncsoztam a szabadba, de azt mondták, ne mozogjak sokat, próbáljak nyugton maradni. Ültem hát az erkélyen, bámultam a rohanó embereket. És akkor iszonyatos fájdalmat éreztem a hasamban, a derekamnál, még mindig nem gondoltam, hogy a babával történt valami...

Megborzongtam. *Nekem* illet még senki nem mesélt. Éreztem, hogy a történet most szomorú fordulatot vesz, mégsem szabadultam a büszkeségemtől.

A kislány, mondta D., pár héttel később meghalt. Aztán született egy kisfia, de ő sem maradt életben. Ültem, zokogtam, D. vigasztalt, *de ez már nagyon régen volt, nagyon-nagyon régen.*

D. titkát – mert hogy titok, afelől nem volt kétségem – megtartottam magamnak. A táncelőadást az első sorból néztem végig, időnként rápillantottam, mosolyogva tapsolt. Visszamosolyogtam, és felnőttnek éreztem magam.

Anca, flickr.com

Eztán legtöbbször egyedül látogattam. Bizalmas barátnőként fogadott a nagymama házában. Két évvel fiatalabb húgom rajongása gyerekesnek tetszett. Ő semmit nem tud D.-ről, gondoltam. Anyám vajon tud-e, vagy bárki más a faluból?

*

Az öregasszony júliusban halt meg, csöppet sem váratlanul. D. akkor egy hétre eltűnt. *Gyászol*, gondoltam; mélyen együtt éreztem vele. Az öregasszonyban ugyan nem volt mit szeretni, mégis D. nagyanyja volt. A temetésén is sírtam, s egyre D.-t kutattam a gyászolók soraiban, de nem volt ott.

A halotti tort az öregasszonynál tartottuk. A bútorok jó részét már kipakolták, az udvaron ültük körül az asztalt. A vendégek – ahogy a halotti torokon lenni szokott – egyre jobban érezték magukat; nekem egy falat sem ment le a torkomon.

– Nem tetszene az öregasszonynak ez a díszvacsora – jegyezte meg valaki. Általános derültség fogadta a megjegyzést.

– És ha nem tetszene!? Sem ő nincs itt, sem a családja.

– Nem is volt neki. Az az egy unokája is elköltözött még aznap, hogy meghalt.

A húgommal egymásra sandítottunk. Anyánk szólalt meg:

– Akárhova is ment, nem marad ott sokáig. Eddig is mindenholnan kirúgták, ezután se lesz máshogy...

Valaki közbekiabált:

– Nem rúgták ki sehonnan! Mindig ő ment tovább, mikor az összes szeretőt elnyűtte a közelben...

Néhány férfi lesütötte a szemét, az emberek nevettek, valami furcsa szorítást éreztem a torkomban. D. védelmére keltem. Akármi is történt vele, most már elmondhatom a történetét, gondoltam, és mesélni kezdtem. Megpróbáltam az ő szavaival.

– Táncosnő! – horkant fel valaki. A történet vége még hátra volt; mindenki röhögött. A húgom meglepetten nézett rám.

*

D.-t még egyszer láttam a faluban, bőröndöket vitt el a nagyanya házából. Üdvözöltük egymást. Aztán nem jött többet, eltűnt nyomtalanul.

felső kép | Riccardof, flickr.com